

[Justitsministeren]

I den skriftlige begrundelse for sit spørgsmål har fru Tove Jørgensen henvist til et svar, som tidligere justitsminister Erling Jensen har givet hr. Ib Christensen. For at forebygge en misfortolkning af dette svar vil jeg gerne have lov til at gentage, hvad jeg sagde i Radioavisen i fredags kl. 12, nemlig at der i besvarelsen af spørgsmålet til hr. Ib Christensen, hvor man anvendte ordene »privat vagtkorps«, specielt er tænkt på de små private vagtkorps, som i de senere år i stigende omfang er opstået over hele landet, og som navnlig anvendes til patruljering i butikscentre.

Tove Jørgensen (DKP):

Jeg må sige, jeg synes, jeg har fået et særdeles upræcist svar; det ligner ikke justitsministeren. Jeg har præcist spurgt om, hvornår og hvor mange våben der er givet tilladelse til, og det har jeg faktisk ikke fået noget svar på. Ifølge Information for den 8. december 1978 er den sidste tilladelse givet i 1947, og den går på i alt 485 knipler igennem alle årene, men faktisk har selskabet 1.500 knipler.

Ministeren siger videre, at der ikke er tilladelse til at bære skydevåben. Så vil jeg gerne høre ministerens kommentarer til det, der står i Information i dag, hvor en vægter fortæller, at vagtselskabet ISS-Securitas på en halv time kunne fremskaffe pistol- og våben-tilladelse til en vægter, der uden varsel eller instruktion skulle tiltræde en bevogtningsopgave i en bank. Det skete, efter at den pågældende vægter kun havde været ansat i få måneder. Han havde ikke forstand på skydevåben, men blev altså alligevel sat til opgaver, hvor han skulle betjene sig af skydevåben.

Derfor synes jeg ikke, det svar, jeg har fået, kan siges at være tilfredsstillende. Jeg vil gerne have nogle præcise årstal og nogle præcise antal på, hvor mange knipler der er blevet givet tilladelse til, og i hvilket omfang der overhovedet er blevet givet tilladelser til skydevåben.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Oplysninger om disse forhold vil naturligvis interessere pressen, men ministeren har jo altid den udvej – og det gælder både oplysninger om, hvor mange og hvem der er på lønningslisterne, og om, hvem af dem der har tilladelse til at bære våben – at oplysnin-

gerne kan gives til retsudvalget i fortrolig form, og dermed gives de også til folketinget, således at folketinget dog i hvert fald er orienteret, uden at det samtidig gives til pressen, selv om jeg tror, at alle ville stå sig ved, at der var den størst mulige åbenhed med hensyn til disse forhold. Men ministeren kan ikke bare henvise til, at hun ikke ønsker at give oplysningerne, fordi de så kommer i pressen; det behøver hun ikke. Vi kan så bagefter diskutere, om det er rimeligt at hemmeligholde dem for pressen.

Ebba Strange (SF):

Jeg vil kun lige spørge justitsministeren, om det er med justitsministeriets viden og tilladelse, at medlemmer af vagtselskabet Securitas ifølge oplysninger i dagbladet Information bærer våben, når de bevogter visse af landets ambassader, våben, som ligger på ambassaderne, og som de får udleveret ved vagten af disse ambassader.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg må tilstå, at jeg ikke har set Information i dag, fru Tove Jørgensen. Jeg har været her i salen det meste af tiden og har været til møder, og jeg har derfor ikke læst, hvad disse udtalelser skulle gå ud på.

Efter hvad der er oplyst for mig, er der ikke tale om, at nogen under Securitas ansat har båret skydevåben – jeg kan godt sige, der har været en dato, når fru Tove Jørgensen spørger mig om det – siden 23. september 1977 under udførelse af vægtergerning, det være sig på ambassader eller andetsteds. Det er de oplysninger, jeg har, så må Information sådan set skrive, hvad de vil.

Når hr. Bernhard Baunsgaard nævner, at jeg godt kunne give oplysninger uden at offentliggøre dem, må jeg henvise til det, jeg sagde til fru Ebba Strange i besvarelsen af det forrige spørgsmål, nemlig at man kunne kalde mig i et samråd i retsudvalget, og deri lå jo også, at der kunne gives en mundtlig orientering. Men det, jeg refererede til, var, at hvis der skulle tilstilles retsudvalget en liste, som der blev spurgt om fra hr. Bernhard Baunsgaards side, var det offentligt tilgængeligt, og derfor er det muligt, at den anden form var rimelig, men der lå ikke i mit svar til fru Ebba Strange noget ønske om at ville hemmeligholde noget.